

UJ CIMBORÁ

Az Uj Cimborá Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LÁSZLÓ MARCELLA

Ohé Patkány uraság rá akart ijeszteni a kis cimborára? No a cimborák nem olyan gyávák, hogy uraságotól megijedjenek. Lám Bandika is, bár csak öklömnyi, mégis bátran szembeszáll. Jó bodzafa puskájával ugyanesak ellátja uraságod baját. Jó lesz innen elkotródni, ha csak itt nem akarja hagyni az irháját.

APRÓSÁGOK — TARKASÁGOK

AZ UJ CIMBORA TOBORZÓJA

Egy új kis cimboránk Székelyudvarhelyről azt kérte tőlünk levélben, hogy küldjük el neki a cimborák toborzó nótáját, minthogy az utóbbi hetekben sok új kis cimborák lépett be a táborunkba, a toborzó nótát még egyszer leközzöljük:

HÁZUNK ELŐTT . . .

Házunk előtt menetel egy kis sereg,
Vigan mennek, köztük egy sem kesereg.
Vigan mennek mindeniknek Új Cimborák jár,
Amit minden gyermek oly nehezen vár.

Csapj fel pajtás te is hát a seregbe!
Vigan mégy majd te is, nem keseregve.
Olvasol majd mesét, verset, mókát belőle.
Kis cimborák, fel a fővel, előre!

Dallama: Házunk előtt mennek el a huszárok. Aki nem ismeri ezt a dallamot, kérje meg a szüleit, vagy testvéreit, vagy a tanító bácsit, hogy tanítsa meg ezt a nótát nektek.

A toborzás munkáját ügyesen végzik a toborzók. Legutóbb a következők szereztek új előfizetőket: Wизnyovszky Kató, Satu-Mare szerezte Kovássy Évát, Satu-Mare; Selegian Jánoska, Simleul szerezte Pop Vioricát, Simelul; ifj. Kolozsváry József, Bára szerezte Weress Lenesike és Lujzikát, Dalnic; Józsa János, Odorheiu utján Huber Mária, Odorheiu.

KIFOGTAK RAJTAM.

Édes anyám néha napján házi nyulat is szokott készíteni. Én persze ilyenkor mindig más ételt kérek, mert Isten tudja miért, de nagy ellenszenvvel viseltem a házi nyul peccsenye iránt. Valahányszor házi nyul volt az ebéd, vagy vacsora, én mindig kikiltem elene. Persze minden egyes alkalommal kijelentettem, hogy inkább meghalnék étlen, minthogy megegyem.

— Megeszed te még . . . — szokta megjegyezni édes apám, — de én ilyenkor a leg-

határozottabban jelentettem ki: soha!

Egy alkalommal nagy kiéhezetten érkezem haza. Mi az ebéd, érdeklődöm melegen.

— Csirke hus — válaszolja anyám. — Behozta a finom paprikás csirkével telt tálat. Kiveszek egy jó adgot. Ez a cubáktó, jegyzem meg magamban s nagy étvággal szedtem be, utána a másik darabot is, amit már meg sem figyeltem, hogy miféle porció. Közben mindenféle dicséretet elzengtem a kitünően elkészített paprikás csirkéről. Ne vettek, de én nem is ügyeltem, csak szedtem egyre nagyobb étvággal be a jó adag cubákokat. Mikor már csaknem mind megettem kérde a hugom:

— Jó volt-e a nyul hus?

— Hát ez az volt? — jegyeztem meg keserűen s állapítottam meg tányromban heverésző csontokból a tényállást. Azóta már a béka combra sem merem kimondani a halálos ítéletet, bár rémesen irtózom tőle.

Ifj. Kolozsváry József.

VAGHA GYULA ARANYMONDÁSABÓL.

A tudás csak füst, de az ige
Mindennek kezdete, vége.

A kiadóhivatal postája

Székelyudvarhelyi, fogarasi, csíkszeredai és sepsiszentgyörgyi új cimboráknak már nem küldhetünk az újszövendi összevont 1–2 számból, mivel az teljesen kifogyott. Ugyazintén kifogyott a 3. és 4. szám. Töb-
beknek pótoltuk más számokkal a hiányzókat. De akik kívánják, azoknak jan. 1. helyett február 1-ét vesszük az előfizetés kezdő dátumául.

Az elmúlt héten a következők befizetését nyugtázzuk köszönettel: Jónás Médi 50, Căp. Ghirli Victor 150, Papp Erzsébet 40, Vidor István, György 200, Hajdu Zoli 50, Sipos Jolánka 50, Kovássy Éva 50, Gáspár Ede 50, Friedmann Gyurka 25, Szent Ferencrend Gyermekpatronáge, Loco 100, gr. Degenfeld Ann. Arduşat 100, dr. Elekkes Domokos, Crisur 50, Fried Géza, Carci-Mari 85, György Pál, Cluj 200, Nagy Zsuzsika, Oradea 50, Cseh József, Hunedoara 117, Déry Karsai, Craidorolj 150, Rápolthy Jenő, Somcuta 100, Obornic Gyula, Dej 100, Báró Bánffy Dezsőné, Cluj 100, Stern Nándor, Alba-Iulia 100, Báró Bánffy Mária, Cluj 200, Solyom Fekete István, Valea lui Mihai 167, Glück Andriiska, Valea lui Mihai 67, Zelig Kató, Loco 50 Lei.

A KOLDUS.

„Ott ugy sem adnak, nézzünk ide be . . . ?
igy őrlődik le árva élete.

Hogy multja volt, hogy szebb napokat ért,
vagy most vezekel régi bünökért:
el nem árulja soha senkinek.
Sötétben végzi, reggel kezdi meg
az alamizsnás, csöndes házalást,
vállán libeg a bus kolduspalást.

Vén, ráncos arca semmit sem mutat
egykedvűen járja a nagy utat,
kezében bot, hátán hitvány kabát
a csipős szél tulsírja halk szavát,
nem hallani, csak sejteni lehet:
krajeárt kér, rongyot, száraz kenyeret.
Kikergeted, vagy szánakozva adsz,
mindegy neki, nem ejt egy szó panaszt.
Hogy nyár van?... Ősz?... Tavasz jön vagy a
[tél?

mindegy neki: csak azt érzi, hogy él.
hogy éhes, nagyon éhes — enni kell,
hogy holtrafáradt — megpihenni kell.
„Ott ugy sem adnak, nézzünk ide be? . . .
igy őrlődik le árva élete.

Öreg Góbé.

Egy veréb tapasztalatai

Egész nap havazott és estére csikorgó hideg lett. Vastag hó takart mindent és igazán nem lehet csodálkozni rajta, hogy dideregve ültem a zuzmarás villanydróton. Az emberek is vacogó fogakkal jártak, pedig legtöbbször meleg bunda volt. Nem lehet azon se csodálkozni, hogy éhes voltam, hiszen egész nap nem ettem semmit. S a szívem is úgy fájt... Eszembe jutott a két kis fiókám. A szívtelen gyermekek elvették tőlem a nyáron. Ha ők itt lennének, még a hideget se érezném úgy, mert felmelegítene a szeretetük. Mi szürke verebek is tudjuk ám, hogy mi a szeretet! A mi életünket is az teszi széppé, épp úgy, mint az emberekét.

Összehúzódva, szomorúan ültem ott a dróton és úgy szerettem volna sirni, mint az em-

berek szoktak, ha fáj a szívük. De mi verebek nem tudunk sirni.

Amíg mündezeket elgondoltam, egészen besötétedett és még hidegebb lett. Még jobban összehúzódtam, de már nem tudtam tovább tűrni a hideget. Azt hittem, hogy megfagyok. A házából lámpafény szűrődött ki az utcára. Oly barátságos, oly hívogató volt ez a fény. Egyszerre az jutott eszembe, hogy elmegyek és bekopogok valahol. Az emberek nem rosszszak — gondoltam — majd csak beengednek, amíg ezek a nagy hidegek tartanak. Mi kell egy ilyen kis verébnek? Egy kis morzsa, egyéb semmi. Felemeltem félig megfagyott szárnyaimat és elindultam.

Nem kellett sokáig repülnöm. A drót,

amelyen ültem, egy nagy, emeletes ház előtt volt kifeszítve. Rászálltam egy első emeleti ablakra. Bent a gyönyörűen terített asztal mellett a vacsoránál négyen ültek: egy alacsony, piros arcú, fekete szakállu ur, egy szomorú arcú asszony, egy kisfiú és egy kislány. A szoba oly szép volt, hogy én azt hittem, hogy a szemem káprázik. A parkettet süppedő szőnyegek borították, földig élő tükrök, kényelmes bársony karosszékek mindenfelé, a falakon szép festmények. Az asztal pedig roskadozott a sok ezüst és kristály alatt. Tágranyílt szemekkel bámultam be az ablakon. Ilyen pompát az én szemem még nem látott. Miután kicseledálkoztam magam, bekopogtam. Az első kopogást nem hallották meg, pedig a szobában csend volt. A másodikra felfigyeltek, a harmadikra pedig a kisleány odajött az ablakhoz.

— Nini! egy kis veréb — csapta össze kezét. — Fázik szegény és biztosan éhes is. Engedjük be apukám, — fordult kérő hangon a fekete szakállu urhoz.

— Egy verébért nem hűtjük ki a szobát. Ül a helyedre és egyél! Ne törődj avval, hogy fázik és hogy éhes az a mihaszna veréb, — felelte hangosan az apa.

A leányka könnyes szemmel nézett rám, aztán szólanul visszament a helyére. A fiú gunyosan nézett rá, de láttam, hogy a szomorú arcú asszony az asztal alatt titokban megsimogatta a leányka kezét és szeretettel nézett rá.

Az első csalódás fájdalmával a szivemben repültem tovább. Jó ideje volt már, hogy repültem, mikor megint rászálltam egy eblakra. Benéztem. Bent zene szólt, táncoltak, kacagtak. Hiába kopogtam volna, úgy se hallották volna meg és ezért tovább mentem.

Harmadik az Isten igaza — gondoltam — és újra rászálltam egy ablakra. Óh milyen szomorú volt az, amit láttam. A kis fehér ágyban egy nyugtalanul hánykolódó gyermek feküdt. Arca piros volt és szemei csillogtak a láztól. Az ágy szélén ültek a szülők és aggódva lesték szeretettel gyermekük minden mozdulatát. Milyen furcsa az élet — gondoltam. — Nem meszsze innen gond nélkül, zeneszó mellett mulatnak, itt pedig két kétségbeesett ember kisírt szem-

mel figyeli gyermeke lázas, nyugtalan pihését.

Sóhajtván és reményvesztetten mentem tovább. Nem tudom, hogy meddig, de sokáig repülhettem, mert már nagyon el voltam fáradva. Körülnéztem. Körülöttem mind kicsi, alacsony ablaku házak voltak. Legtöbbnek másodtét volt az ablaka.

Nem annyira bebocsájtásért (ezt már nem reméltem), mint inkább kíváncsiságból leszálltam egy alacsony ablakra és benéztem. Az asztal mellett egy asszony ült varrása fölé hajolva. Mellette kisfiú egy könyvből olvasott fel hangosan, amit a kályha mellett ülő öregasszony is figyelmesen hallgatott. Ekkor megjelent szemem előtt az a szép, fényes szoba amikor a kettőt összehasonlítottam, úgy találtam, hogy ez a kis szoba szebb. Pedig ebben nem voltak cifra butorok, az asztal se roskadt az ezüstitől. De itt meg volt az a valami, ami abból a gyönyörű szobából hiányzott: a szeretet. A szeretet, minek a hiánya oly rideggé, szinte csuffá tette azt a másik szobát és oly széppé, valóságos kis földi paradicsommá varázsolta ezt az egyszerű, szegényes szobát.

Nem csillár, hanem csak olyan közönséges petróleumlámpa világította meg a szobát. De az a lámpa oly hívogatóan pislogott felém, mintha azt mondta volna, hogy: gyere, gyere, meglátod, milyen jó lesz itt.

Bekopogtam. Mindjárt felfigyeltek. A fiú abba hagyta az olvasást és az ablakhoz jött.

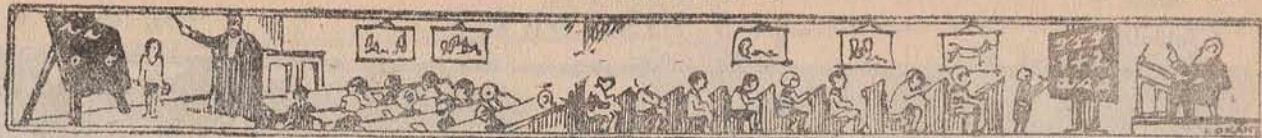
— Egy kis veréb van itt, — szólt hátra. — Hogy didereg!

— Ereszd be szegénykét, — szólt egyszerre a két asszony. A fiú kinyitotta az ablakot és én berepültem ebbe az egyszerű, meleg fészekbe, ahol mindent bearanyoz a szeretet.

Már rég elmúltak a nagy hidegek, már mosolyogva jön a tavasz, de én még most is itt vagyok.

Petrovay Gabriella.

Föld alatt, föld felett

Irfam:
A minden idők,
minden
gyermekének . . .
László Marcella.

Szélkirályfi, aki titkon szintén szerelmes volt Hajnalba, még előző este kiment a rétre és a virágok kelyhében, fűszálak mélyén remegő harmatcseppeket mind összegyűjtötte és ezt hozta nászajándékba Hajnalnak.

Jaj, hogy örült neki Hajnal! Mindjárt teleszórta menyasszonyi fátyolát csillogó, ragyogó harmatcseppekkel. Olyan volt mindenik, mint egy-egy szikrázó gyémántszem.

Mikor Szellő végignézett gyönyörködő szemmel a menyasszonyi ruhába öltözött Hajnalon, azt mondta elragadtatással:

— Ilyen szép menyasszony sem volt még soha ezen a világon.

Az ég alján aztán megindult a nászmenet. Vitték a menyasszonyt a vőlegény házába. Elöl Szélkirály legidősebb fia, Vihar ment. Most nyugodtan, csendesén viselte magát. Ő vitte a csillaglámpásokat a nászmenet előtt, mivel a hold nem világított és még sötét éjszaka volt. Aztán Hajnal jött Szélkirályfi karján. Az uszályos fehér felhőfátyolt Fuvalom és Szellőcske hozták. Utánuk tizenkét gödrösareu Báránycsücske következett, ők voltak Hajnal koszos leányai. Aztán Szellő jött, aki az azurpalástu Eget támogatta, Hajnal édesanyját, mert a nagy boldogságtól meg-megeredtek a könnyei.

És ment a nászmenet végig az ég alján. Amerre Hajnal elvonult, utána mindenütt megszakadt az éjszaka fekete fátyola, derengeni kezdett.

— A parkban. —

A parkban sem pihent ám senki ezen az éjszakán. Az összes virágok ébren voltak, nem bírtak aludni az izgalom miatt.

— Ma lesz a nagy nap! — mondogatták egymásnak jelentőségteljesen. És mindenki tudta, a másik mire gondol: ma lesz a lakodalom, Hajnal és Szökőkút lakodalma.

— Már mindjárt itt lesznek — kukkantott ki az egyik aranyhalacska a márványmedencéből. — Látom, mert már oszladozik az éjszaka sötétsége. De akkor igyekeznünk kell!

Szökőkút vizsugárból készült dolmányát fényesítették nagy buzgalommal és szakértelemmel, minden vizesepet külön-külön. Ragyogott is, csillogott is az egész dolmány.

Szökőkút maga is izgatottan nézett ki márványpalotájából, jönnek-e már? — Nem jönnek, még mindig nem jönnek — türelmetlenkedett a vőlegény. A vendégeket várta s a menyasszonyt.

A vendégek között volt Szélkirály. Neki jutott az a nagy megtiszteltetés, hogy a fiatalokat ösztöskesse. A hajdani kisfiu, persze most már, mint bajszos nagy ember, a tanu fontos szerepét vállalta, mert hát a házasságkötéshez tanu is kell.

— Talán meggondolták a dolgot és nem is adják hozzám Hajnalt feleségül, azért nem jönnek még — nézett végig újra a derengő égen aggódva a vőlegény. — Végre! Lélegzett fel. Megérkezett az első vendég: Szélkirály. Barna felhő palástjában igazán imponáló jelenség volt. Üdvözölték egymást.

— Hát türelmetlenek vagyunk öcsém? — mosolygott jószágon a vén Szélkirály.

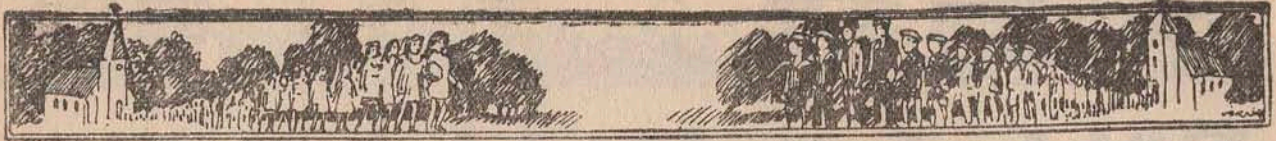
— Óh, talán nem is adják hozzám Hajnalt — tört fel újra Szökőkútból a nyugtalan-ság.

— Dehogy is nem adják! már jönnek is. Láttam a nászmenetet messziről az ég alján.

A park utjain léptek csikorogtak. Jött a tanu. De nini! kik lépdelnek mellette ünnepléses orcával, feketében? A három pápaszemmes ur! Szökőkút meghatottan csobogott, mikor a régi ismerősöket meglátta:

— Hát megsegítette az Isten az urakat? Megszabadultak? Nagyon örülök, hogy eljöttek az esküvőmre.

— Igen — mondták elérzékenyülten a pá-

paszemes urak is — a jó Isten megsegített bennünket. S eljöttünk, hogy igaz szívvvel boldogságot kívánjunk a lakodalma napján.

— Köszönöm, köszönöm, — mondta meghatottságtól remegő hangon Szökőkút. Megérkezett Hajnal, a szépséges menyasszony, a nászkiséréttel. Szélkirályfi, a vőfély átadta a menyasszonyt a vőlegénynek s a vén Szélkirály összeeskette őket — holtomiglan-holtodiglan. Ez olyan gyönyörű perc volt, hogy a virágok mind félre néztek, mert kelyheikben harmatkönnyek csillogtak s nem akarták, hogy a vendégek észrevegyék meghatottságukat.

.....

Az esküvő után műsoros ünnepély következett. Minden szám nagyszerű volt. Senkisémet sült bele a szerepébe. De legeslegszebb volt az esküvő végén a Nagyerdei Műkedvelő Madárzenekar nászindulója. Ez a muzsika betöltötte az egész parkot, behálózta a jelenlevők szívét, áthullámozott az ifjú pár lelkén is.

Szökőkút ránézett Hajnalra és ezt sugta neki:

— Óh, most már tudom, nem csak álom, ami velünk, körülöttünk történik, hanem valóság is, gyönyörű valóság...

.....

A hajdani kisfiu, aki az ujságírást is kitanulta és a „Déli Hírlap“ című ujságnak a munkatársa volt, hosszú cikkeiben számolt be másnap a lefolyt gyönyörű esküvőről lapjában. Az ujságban le volt rajzolva a menyasszony ruhája, a vőlegény vizsugar dolmánya, Ószirozsa szíromruhája, amely csakugyan a legszebb volt az összes virágok ruhája közt. Tücsök urat úgy rajzolták le, hogy éppen cipipelt, ellenben Sárgarigónak a nyakkendője félre volt csuszva, de meg lehet, hogy ez csak a rajzoló hibájából történt. A képben benne volt a három paszemes ur is és az anyakönyvvezető. Szóval mindenki, aki csak az esküvőn ott volt.

Az emberek kétszer-háromszor is elolvasták a cikket, olyan érdekesnek találták.

— Ejnye, ejnye! hogy nem tudtunk előre erről az esküvőről, elmentünk volna megnézni, mert ilyet még úgy sem láttunk. Hátha bele irták volna a mi nevünket is az ujságba.

De talán még jó is, hogy nem tudtak erről a nagy eseményről az emberek, mert ki tudja, ha mindenki tud róla, Hajnal és Szökőkút akkor nem is lettek volna olyan boldogok...

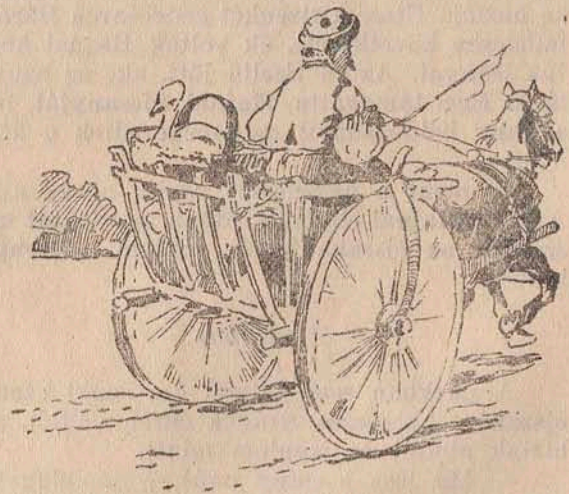
V É G E.

HAVAS IDŐ . . .

Havas idő . . . fuj a felszél
S a két árva lány mégsem fél.
A kisebbik, a nagyobbik
Hóban, szélben csetlik botlik.

Az esernyő öreg botját
S egymás kezét váltig fogják.
A kis Erzsi fürge, szeild,
Bizva veti föl szeméit.

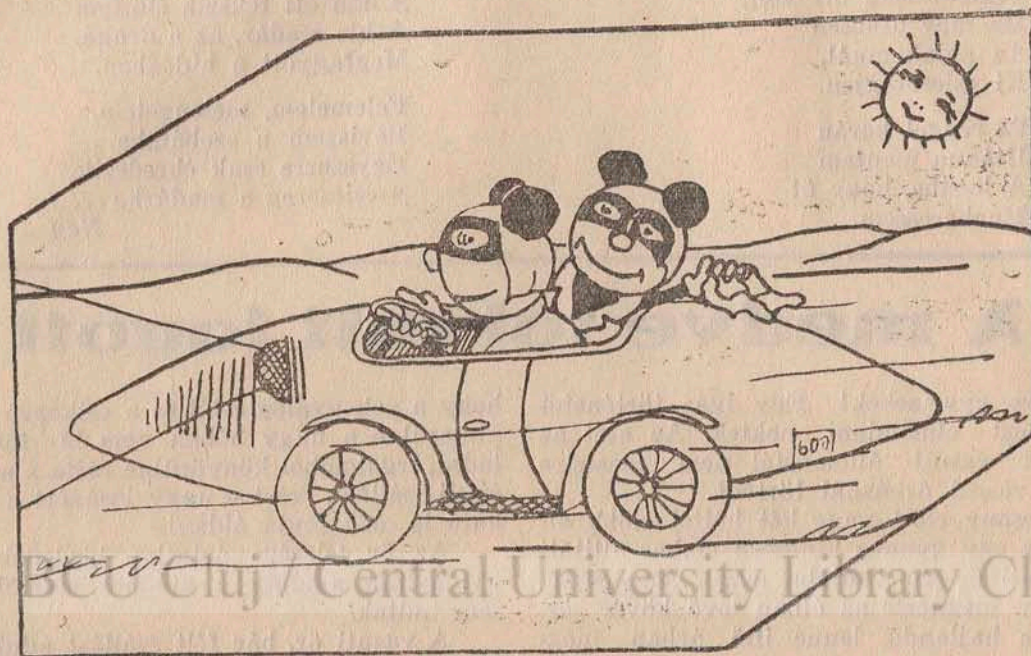
Am Boriska lám szomorubb,
Hisz ő viszi a koszorút!
A koszorút ki a sirra,
Melyre ráborulnak sirva.
Édes apjuk sirhalmára,
Ott zokog a két kis árva.

Gyi te fakó, gyi előre!
Erjünk célhoz napkelőre.
Jókor érjünk a vásárra,
Igy lesz csak a ludnak ára.

Cinike és Miki regényes története

Ment a kis autó hegyen át, völgyön át. Hold apó mosolygó örömmel kísérte őket. Ilyen boldog emberpár... akarom mondani egémpár sem volt még a föld hátán. De akármiilyen boldogok is voltak, azért az új cimborákról sem feledkeztek meg. Nézzétek meg jól e képet. Az indulás előtt nektek intettek a fehér zsebkendővel.

Az utjuk szerencsés volt. Csizmás Kandur bármerre is kereste őket, nem ért a nyomukba. Egy napon aztán megérkeztek Miki atyjának palotájába, ahol az egérkirálykisasszonyt nagy szeretettel fogadták. Most sült csak ki, hogy Mikiék is királyok voltak. Kalapkirályok. Cinike nagyon boldog volt. Egérkirály, Cipő király, Talján király, Kalap király — egyre megy az, az a fő, hogy mindnyájan királyok vagyunk — mondta. A lakodalomra nem is vártak sokáig, hanem egykettőre megtartották. Hogy Csizmás Kandurt kibékítsék, őt is meghívták a lakodalomra. Csizmás Kandurt ez a figyelem úgy meghatotta, hogy elfelejtette minden haragját és

három egér kíséretében el is indult a lakodalomra.

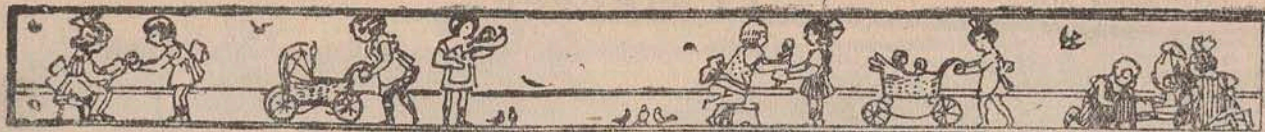
A lakodalmon mindenki jól érezte magát, de legboldogabb mégis Cinike és Miki voltak.

Bélyeggyűjtés
Vezeti: BÉLA bácsi

A szorgalmas gyűjtés és cserélgetés útján hozzájutunk olyan bélyegekhez is, amelyekkel nem minden gyűjtő dicsakedhet. Jobbmódu bélyeggyűjtők aztán, ha nem tudnak csere útján egy-egy sorozatukból hiányzó bélyeghez hozzájutni, akkor azt pénzért megveszik. Így aztán már sok olyan kereskedés is van a nagyobb városokban, amelyek bélyegek adás-vételével foglalkoznak.

Gyűjtsétek és cseréljétek tehát szorgalmasan a bélyegeket, mert a vele való szórakozáson kívül, minél több ritka bélyegetek lesz, annál többet fog érni a gyűjteményetek.

A MEGFAGYOTT MADÁR

Tegnap még ott volt,
Ma már nincsen
Az ablakomnál,
Ki csicseregjen.

És reggel korán
Utánna mentem
A kertbe, hogy őt
Megkeressem.

S lám ott fekszik előttem
A kis madár, az a drága,
Mefagyott a hidegben.

Felemelem, melengetem,
Beviszem a szobámba,
Egyszerre csak ébredzik,
S csicsereg a madárka...

Ney Andor.

A medve tolvajt fogott

Kedves gyermekek! Egy igaz történetet fogok most elmondani nektek. Az eset az alba-iuliai vasuti állomástól nem messzire levő kis vasuti őrháznál történt.

Karácsony előtt vagy két héttel előbb alkonyatkor egy gyanus kinézésű ember állított be a vasuti őr kunyhójába azzal, hogy erre-felé járva, megnézte az ólban levő kövér sertésüket és hajlandó lenne illő árban megvásárolni.

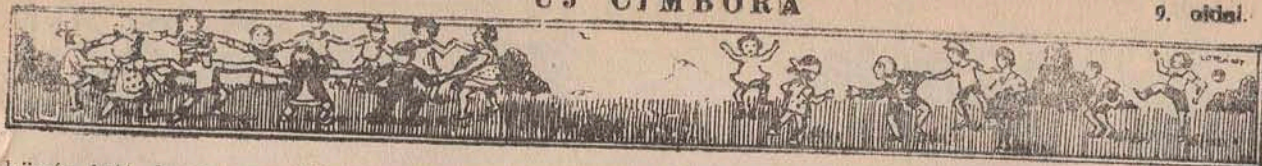
A vasuti őr kijelentette, hogy bárminő előnyös ár mellett sem hajlandó a sertést eladni, hiszen láthatja, milyen nagy családja van. Szükség van a sertésre. A gonosz szándéku ember távozásakor megígérte, hogy az ünnepek előtt még ellátogat ide, talán addig csak meggondolják és nagy summa pénzért mégis csak el fogják adni a sertést, vehetnek majd mást s még pénzt is tehetnek félre a láda fiókjába. A vasuti őr felesége hamarosan keresztül látott a rossz szándéku ember tervén, hogy a mangalicát el akarja lopni. A férjét azonnal elindította, hogy nézzen mézárós után. Ez másnap le is vágta a disznót, egy hét elteltével már füstölőre került a mangalica szalonájára, husa és sonkája, a sok kolbász a padlás rudján száradozott.

Karácsony előtt három nappal késő este 10 órakor éppen fogadta az őr az alba-iuliai vonatot s már készült pár órai pihenőre, amidőn váratlanul különös vendég zörgetett az őrház ajtaján: egy rut kinézésű cigány hatalmas medvét vezetve rimánkodott,

hogy a sok gyaloglástól és a csikorgó hidegtől kimerülve a nagy hóban nem bír tovább haladni, irgalomból könyörülne rajta s adna neki éjjeli szállást, ezért a nagy jószágért a Mindenható is meg fogja áldani.

Az őr felesége ártatlan kisdedeivel már nyugodtan aludott, a különös esetről semmit sem tudtak.

A vasuti őr, bár félt szállást adni a rabló kinézésű cigánynak, de azért mégis győzött benne a felebaráti szeretet, magában elgondolta, hogy a fekete kormos cigány is Isten gyermeke s megengedte, hogy a medvét csukja be az amugy is üres disznó-ólba, maga pedig a meleg konyhában pihenjen le a leterített bundájára, azért óvatosságból belülről bezárta az ajtót, revolverét biztonságból az asztalra helyezte, hogy megtámadás esetén védhesse magát és családját. Már éppen készült lefeküdni, amidőn kitekintve a kis ablakon, a félhomályban észrevette, hogy két ember közeledik a disznóól felé abban a tudatban, hogy eddig már jól meghizott a mangalica, a fejszével főbe ütik s a könnyű számkóra föltéve, vigan elkotródnak a drága zsákmánnyal. Az egyik ember visszavonult féken tartani a számkó elé fogott lovakat, míg a másik rabló óvatosan benyult a disznóólba, megragadta a sertésnek gondolt medve egyik hátulsó lábát és erőlködve húzta, húzta, a medve csak durrogott, morgott, de a hatalmas állatot nem bírta kihuzni. Ekkor a rabló a társát hívta segítségül: „jere pajtás segítségemre, mert a mangalica olyan

kövér lett, hogy egyedül nem bírom kihuzni.“ Amire a társa odasietett volna segítségére, a fölingerelt medve az ólból kiugrott és rávetette magát a rablóra, a hátsó lábaira állva erősen magához szorította, hogy csak úgy ropogott minden porcikája; kinos helyzetében segítségért kiabált, a társa azonban megijedve a lovait befogta, a szánkójával gyorsan elhajtott.

A vasuti őr veszedelmes helyzetében revolverét magához véve, esendesen kimegy a konyhába, a dádét fölébresztve oda sugja, hogy hamarosan szedje össze magát s menjenek ki a disznóólhoz, mert az Urszut lopják el. A cigány megijedve egy hoppra kiinn termett, az őrrel az ólhoz közeledve látják, hogy az Urszuj viaskodik a rablóval, biztatni kezdte: „Ne hadd magad, Urszuj! szorítsad jól magadhoz! A dádé mikor látta, hogy Urszuj alaposan elbánt megtámadóival, csak egyet intett s a medve azonnal visszavonult az ólba. A rabló látva az őr kezében a neki irányzott revolvert, minden ellenállás nélkül megadta magát és engedte, hogy kezeit és lábait összekötözzék. A pályőr telefon értesítésére Gyulafehérvárról kijött két csendőr s a rablót beszállították az ügyészség fogházába. Reggel a dádé medvéjével, nagy hálálkodás után, tovább állott. Nemde kis olvasóim, gondolatban ti is remegtetek a vasuti őr családjáért, mert csakugyan ha az isteni Gondviselés nem vezérli oda a medvetáncoltató cigányt, ki tudja, minő veszedelembé jutott volna a szegény család? A leirt esetből, kedves olvasóim vonjátok le azt a tanulságot, hogy nemcsak reggel, de lefekvéskor is mindig buzgón kell kérnünk a Mindenhatót, hogy őrző angyalai még álmunkban is őrkdjenek fölöttünk, akkor még a veszedelemben is meg vagyunk védve. Az imádságnak nagy ereje van.

Kovács Nándor.

FARSANGI MULATSÁG.

Észak felől máris bőjti szelek fujnak. Nosza összeül az udvar szárnyas népe: mulassunk egyszer mi is.

Rendezzünk farsangi mulatságot. A szót tett követi és diszes társaság kivonul a havas domboldalra. Még ilyen mulatságot nem látott a világ. A varjak, csókák, hollók bámulva állnak meg repülésük közben. Kakas Miska huzza a szánkót, Pityere Pirkát szánkáztatja. Tastas Jutka meg koresolyázik. Háp-Háp néne is kiveszi a mulatságból a részét. Kotkot kisasszonyok a jégen csuszínálnak. Csibe Panna is utánozná őket, de ügyetlen még az istenadta, olyat bukfeneczik a jégen, hogy elered az orrávére. Erre összefut a szárnyas nép. — Óh, óh sápitózik, hápog Hápháp néne, ez lett hát a nagy-szerű mulatság vége.

KÉT KIRALYI GYERMEK TÖRTÉNETE

(Népballada után.)

Volt egyszer egy nagyon szép királyfi és egy — még szebb — királyleány. A királyfit Hero-nak, a királyleányt Leander-nek hívták. A két királyi sarj nagyon szerette egymást, de egy széles folyó választotta el őket.

Egyszer Leander meghívta Herot magához: „Jere este guzsalyosba! (fonóba).

„Hogy menjek hozzád, mikor olyan sötét az est s nagy a folyó vize, bele fulladok.“

„Kiteszem ablakomba arany gyertyámat s mindig csak annak az irányába tartsz...“

El is indult este a királyfi Leanderhez, de az Irigység szelleme kioltotta az égő gyertyát és Hero irányt tévesztve belefullt a nagy vízbe. Leander kedvese halálát meghallva elkezdett sirni, zokogni. Mikor megkérdezte édesanyja, hogy miért sir, azt felelte, hogy gyöngyös pártáját a vízbe ejtette.

„Itt az enyém kedves lányom, neked adom.“

„Nem kell nekem senki másé, csak az enyém. Asszony-anyak! hívassunk vízi buvárt, hogy halássza ki gyöngyös pártám.“

Hívtak is vízi buvárt, de az nem a gyöngyös pártát halászta ki, hanem a Hero holttestét.

„Ezt veszitettem én el, nem a gyöngyös pártám“ — zokogta Leander s a szíves bánatában meghasadt.

Az egyiket fehér, a másikat vörös márvány kőkoporsóba tették s nagy harangzúgás közt virágos kertbe egymás mellé temették. Az egyiknek sírjára fehér esikös tulipánt, a másiknak tiszta vörös tulipánt ültettek. És a lelkük

„Elő tulipántta leve
S addig s addig nevelkedtek,
Amíg összeölelkeztek.“

Beküldte: Székely Irma.

Ninesen nálam hasznosabb senki e világon,
Nálam nélkül nines élet hideg éjszakákon.
Hatalmasabb sincs nálam az egész országon
Sem pazarlóbb hidd el ezt kedves kis barátom
(Noc kitalálta mi vagyok?)

AHOGY KIS MUNKATÁRSAINK IRNAK

A január 21-i Uj Cimborában azt kérdeztük a többek között, hogy ki milyen versét ismeri Pósa Lajosnak? Az eredménnyel nagyon meg vagyunk elégedve, mert úgy látjuk, hogy kis cimboráink nemcsak egy-két, de több versét is ismerik Pósa Lajosnak. Az ismert versek alatt az értjük, hogy az illető könyv nélkül tudja azt a verset, amelyet megjelöl, vagy legalább is olyan jól, hogy egyes versszakokat idéz belőle. Alant közöljük, ki milyen versét ismeri Pósa Lajosnak.

Kanizsai Jenőke, Lazuri: A hazáért, Ősszel, A póruljárt veréb, Tulipántos öreg láda.

Virág Károly, Zaláu: Ősszel, Póruljárt veréb, Mese a számárról.

Tóth Attila Brasov: Ősszel, A hazáért.

Fodor Ilonka Sätmar: Tulipántos öreg láda. Az első csizma, Este... reggel, Mit dalolsz te kis madár? Erkölesi szabályok.

Karikás Ilonka, Sätmar: Kis kunyhóba vágyom.

Csáti Ilonka, Sätmar: A hazáért, Ősszel. Gál Sándor, Brasov: Józsvü leány, A mi házunk, Tavaszi dal, Nyáron.

Veress Jenőke és Böske, Brasov: A gyermekekhez, Karácsonyfa, Szól a harang, Az ibolya, A kis növendék, Mit dalolsz te kis madár.

Makó Tivadar, Resița: Tiszteld szüleidet, Fohász, Áldja meg az Isten, A hazáért.

Gálffy Sárika és Zoltika, Mihai Viteazul: Az első csizma, A hazáról, Imádság a hazáért.

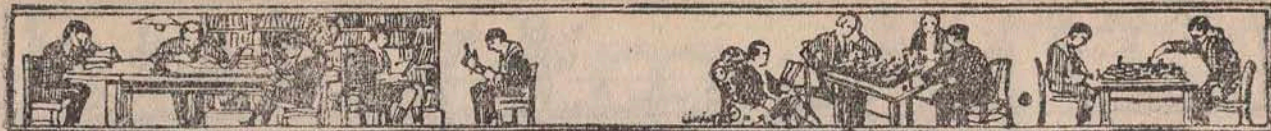
Imreh Sándor, Brasov: A hazáért, Ősszel, A póruljárt veréb, Egy véka buza, A hazáról, Áldja meg az Isten.

Udvari Magda és Sárika, Sáros. A hazáért, Ősszel, A póruljárt veréb, Áldja meg az Isten, A hazáról.

Kovács Margit, Sätmar: Kis kunyhóba vágyom.

Hogy ezek közül ki ismeri a legtöbb Pósa versét, azt állapítsátok meg ti.

SZERKESZTŐI ÜZENET:

Ha levelet írlok kis cimborák, a lakhelyet, a levélírás mellé le ne feledjétek. Azonkívül mindig írjátok oda hányadik osztályba, melyik iskolába jártok.

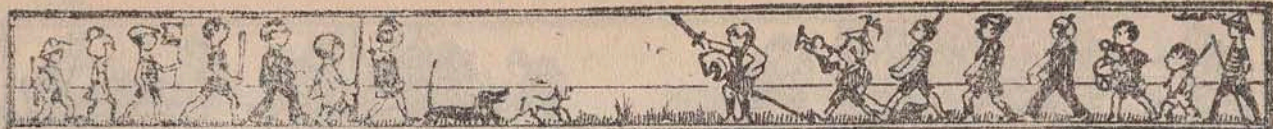
Íj. Kolozsvár József, Bára. A küldemény megérkezett. Ha időm lesz rá külön is írok Kardos Demeterkére vonatkozóan. Ha biztos, címekeft tud küldeni, azokra szívesen küldünk mutatványszámokat. Szíves üdvözlét. — Szabó István, Tonkin á Vietreei, Indochina, Francia légión. Örömmel írom, hogy az ígért cikk megérkezett. Már át is olvastam. Érdekes, izgalmas kaland, különösen a fiukat a 10—12 éves koru kis cimborákat fogja fölöttébb érdekelni. Sílusa annyira friss, hogy nem is vevődik észre rajta a távol, idegenben lemorzsoló 15 esztendő. Kérem írjon máskor is, ha ideje engedi s ha tehetik, küldjenek dél-ázsiai és más exotikus bélyegeket bélyeggyűjtő kis cimboráinknak. Mi idevaló bélyegeket fogjuk viszonzni. — Princinger Bandika, Carei Mari. Nagyon megleptél Bandika beküldött rejtvényeddel. Nem is gondoltam, hogy ilyen jó rejtvényfejtő vagy. Legközelebb hosszú levelet várok tőled, amelyben megírod, hogy mit szerettél legjobban olvasni az Uj Cimborában. — Bárány Katinka, Cluj I. el. A beküldött rejtvény megfejtés jó, úgyhogy a rejtvénytársaságon részt is vesz. Kis levélkédben örömmel nézegettem szép gömbölyű betűidet. Az, hogy még a nagy betűket nem tudod írni, nem baj, majd megtanulod évvégére. Nekem így is nagyon kedves, ha kis kezdetekkel írsz. — Mátyus Pista, Satu-Mare V. o. I. A rejtvény megfejtésed hiányos. Így nem vehetsz részt a sorsoláson. Az egész rejtvényt meg kell fejtetni. — Tóth Judit, Brasov III. el. o. I. Most láttam legelőször a postaküldetésben a leveledet. Nagyon helyesen, rendesen írtál, most legalább tudom rólad, hogy III. elemista vagy és az Uj Cimborá rejtvényeit nagy érdeklődéssel fejtgeted. Írj majd máskor is Juditka. — Weress Zsófia, Cluj III. el. o. I. Régen írtál már nekünk, Zsófia. De gondolom nagyon sok a tanulni való. A beküldött rejtvényeden látszik, hogy nagy gondot rajzolagattad. Koresolyáztál e sokat a télen? A sétatéri tavon bizonyára jó jég volt. — Virágh Károly, Zalău. Örömmel látom, hogy a zilahi kis cimborák is megmozdulnak és bekapcsolódnak a rejtvényfejtők táborába. Ez az első beküldött rejtvényed, ez is jól sikerült. A rejtvényfejtés nemcsak szórakoztat, de gondolkodni is megtanít. — Fábrián Annuska, III. el. o. I. Satu-Mare. Egy kicsit későn küldted be a rejtvényed, máskor fürgébb légy. — Csóthy Ilonka, IV. el. o. I. Satu-Mare. Látom, hogy figyelmesen olvasd el a múltkorai üzenetet: odairta a neved után, hogy hányadik osztályba s melyik iskolába jársz. Hallot-

tam, hogy amikor az iskolában felvitted a rejtvényfejtésért nyert jutalmat, mindenki irigykedve nézte, mit kapsz s szeretett volna mindenki Uj Cimborá lenni, hogy ők is kaphassanak ilyen ajándékokat. — Hajdu Zolika, Satu-Mare. Rejtvényed megfejtése jó, a sorsoláson résztvesz. Leveled végén minden kis cimborát üdvözölsz. Im át is adjuk az üdvözlét. — Szabó Ferenc, V. el. o. I. Brasov. Azt írod, hogy bár a lap nem a te nevedre megy, hanem növérdékre, azért te is szíves-lelélekkel tagja vagy az Uj Cimborá táborának. No, hogy még nagyobb, legyen az örömed, ezután a te neved is odairjuk az újságra. Az új rejtvényed, amit beküldtél, jó, de ám a képrejtvényeket előbb címkográfiát uton kell elkészíteni s csak azután közölhetjük le az újságban. Ez pedig hosszadalmas is lenne, azonkívül pedig költséges. De ha keresztl, betű, szó, pótlórejtvényeket küldesz be, azt hamarabb leközölhetjük. — Deutschenschmied Jenő, IV. el. o. I. Satu-Mare. Igaza van édesanyádnak Jenőke: első a kötelesség, a tanulás, aztán a szórakozás. De lám, aki az idejét jól beosztja, annak a szórakozásra, olvasásra és rejtvényfejtésre is jut ideje. A rejtvény megfejtésed jó. A sorsoláson részt is fog venni. Remélem, hogy ezután is jó rejtvényfejtő cimboránk leszel. — Thodoran Valika, Brasov. Azt írod: igen-igen tetszik neked a nyulurfinak, Lepóci urnak a meséje. Hát az igaz is. Dezső bácsi mindig érdekeseket ír az új cimboráknak. — Osztróvay Kláriska, Cluj. A Miki egér lev. lap sorozatot elküldtük. — Schwartz Ily, Temesvár. Azt kérdezed, lehet e még a múlt évfolyamból kapni? Lehet kis cimborá, lehet, csak igyekezz. — Burger Edike, Săltmar. Elárulták nekem, hogy milyen nehezen várod az Uj Cimborát s milyen féltő szeretettel rakosgatod össze. S hogy most már, mióta instruktorod vagyis tanítód van, azóta a román nyelv tanulása is sokkal könnyebben megy. Legközelebb bizonyára hosszú levelet kapunk tőled.

M... Jucinak Marosvásárhely

Harmatos mezőben kis tündér jár,
A szellő csókolja lába nyomát.
Vadrózsa ágáról zeng a madár
Csodaszép, bűbajos most a határ.

De elszáll a madár, mulik a nyár.
Még fakul, esőndes lesz kinn a határ.
Szívünkben a nyárnak emléke él,
Aranyos kis tündér vissza jössz-e?

FEJTÖRŐ

Rántott csirke

” ”

Beküldte: Öreg Góbé.

10— z $\frac{s}{o}$ & D' szín

Beküldte: Imreh Sándor és András, Brasov.

ut
ut ut
ut ut

Beküldte: Lutsch Vilmos IV. g. o. l. Mercurea Ciuc.

KI TALALJA KI?

1. Miért nem fagy el a növényzet a hótakaró alatt?
2. Miből készül a hegedű gyanta?
3. Mettől meddig uralkodott Mircea cel Bătrân?
4. Amikor Etelközt elhagyták az ősmagyarok hova, merre vonult el az utjuk? Hol telepedtek meg? Hány törzsből és hány nemzetségből állt a seregük?
5. Milyen verseke ismersz Elek nagyapótól?

A 3. szám megfejtése:

1. Célunk a menyország, utunk ehhez az igazság, aki ez utról lejár, célt ugyan sohasem ér. Ne hidd, hogy a rosszat titokban teheted, mert látja Isten és látja lelkiismereted. 2. Naprendszer, 3. Vasöntőde, 4. Gárdos Ilonka, 5. Szerenád, 6. Megváltó, 7. Arad, Valéria, Adria, 8. Szánkó. Kitalálja ki? 1. Himlő, influenza, skarlát, diftériusz, szemárhurut, tifusz, tüdővész. 3. Ázsiában. Először a Don folyó mellett: Lebediában, aztán a Pruth és a Szereth között Etelközben. 4. Irinyi János.

Megfejtést küldtek be: Karikás Ilonka, Akosi Manci és Tibi, Csóth Ilonka, Fodor Ilonka, Papp Manci és Magda, Saska István, Fábián Anesi, Satu-Mare; Tanka Gizike, Turda; Kanizsay Évike és Jenő, Lazuri; Virágh Károly, Zalău; Tóth Attila, Brasov; Karajos

Irmuska, Feldioara Războieni; Henter Béla, Brasov; Makó Tivadár, Resița; Gál Sándor, Brasov; Veress Jenőke és Bözsike, Brasov; Gálffy Sárika és Zollika, Mihai Viteazul; Labud László, Alba-Iulia, Imreh Sándor és András, Brasov; Kiss Jakab Mária, Cernăuți; Udvarý Magda és Sári, Sáros; Kovács Margit és Gabi, Satu-Mare.

Nyertesek leftek: Gálffy Sárika, Tóth Attila, Karajos Irmuska.

A Családszövetség tagjainak 160 Lei és 10 Lei portó. Egyes szám ára 6 Lei, Magyarországon 12 p. Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ek.

SZÉKELY SÁNDORNÁL

Iskolatáskák, bőröndök és bördiszműárak

Satu-Mare, Str. Stefan cel Mare.

Ha vásárolni menlek anyukával harisnyál, szvettert, télisapkát SATU-MARE-N,

SZABÓ ISTVÁN

bácsinál vegyetek. Str. Vasile Lucaciu.

Naponta frissen pörköll kávé különlegességek, rum, likőr, bor, tea, fűszer és csemegeáru legolcsóbb beszerzési forrása

M. FILEP

fűszer és csemegeüzleleiben Szatmár, Fehér-ház sarok.

Meleg bundácskát a hideg télre prém-diszítéssel a legolcsóbb árban készít

GÖRÖMBEY KALMÁN

szücsüzletében. Satumare, Str. Stefan c. M.

A legszebb, legjobb fényképek olcsó árban készülnek

ASZÓDY

műtermében.

Piața Brătianu 9.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Új Cimbora szerkesztősége és kiadóhivatala
Satu-Mare, P. Brătianu No. 9.

SZABADSÁJTÓ R. T. NYOMDABÉRLÉTE